

MERCAT DE LES FLORS

CASA DE LA DANSA

Dossier de premsa

PAU ARAN

MYCO

Temporada 2025-26
COPRODUCCIÓ MERCAT DE LES FLORS
Del 27 al 29 de març / Sala PB / 18 h / 16 €

L'espectacle

Jo he vingut a una altra cosa.
Jo he vingut a això.
Jo he vingut a ballar la meva història malgrat tot.
També malgrat el teu soroll.
Faré del teu soroll la meva nova partitura.
Sona més fort. Fes tot el soroll que necessitis si això és el que has vingut a fer.
Apuja el volum si has vingut a apujar el volum.
Fes-ho. Apuja el volum.
Abraço el teu descontrol i m'enredo en la seva escorça.
Enfilo pels teus decibels i m'expandeixo.
I estic començant a arrelar en la teva incertesa.
I creixo i creixo i creixo sense remei.
Sempre cap amunt, amb la dignitat vertical d'un pària ancestral.
No creixo contra tu, sinó malgrat tu. He vingut a ser el que havia de ser i no té cap remei.
No hi ha elecció ni propòsit: soc.

Jose Troncoso & Pau Aran

En un món saturat de soroll, velocitat i estímuls constants, *MYCO* proposa un gest contrari: aturar-se i escoltar. Escoltar els murmuris dels arbres, el ritme subterrani de la vida que ens envolta i la poesia silenciosa que habita tant al bosc com dins nostre. A través de la dansa, Pau Aran obre un espai de contemplació i connexió amb la natura, una invitació a reconèixer la bellesa i la fragilitat de l'existència.

Però aquest solo també neix del conflicte. Davant el soroll del món —els seus decibels, la seva pressa, el seu desordre— el cos no calla ni s'amaga. Ballar es converteix en un acte d'afirmació: una manera d'habitar el caos i transformar-lo en partitura. El soroll esdevé matèria, impuls, energia per créixer.

Com un arbre que s'obre pas malgrat tot, el cos arrela en la incertesa i s'eleva amb una dignitat antiga. No creix contra el món, sinó malgrat ell. *MYCO* és una crida a la natura, però també una declaració d'existència: un cos que balla perquè no pot fer altra cosa que ser.

Pau Aran

Pau Aran Gimeno (Barcelona, 1981) és un artista que viu i treballa entre Alemanya i Espanya. Durant quinze anys ha estat ballarí estable al Tanztheater Wuppertal – Pina Bausch, on ha interpretat més de vint-i-cinc peces del repertori de Bausch, aprofundint en la riquesa i complexitat del seu llenguatge escènic. Paral·lelament, des del 2013 ha desenvolupat el seu propi univers com a coreògraf independent, presentant obres a Alemanya, França, Itàlia, Espanya, Xile, i Japó. Entre les més recents trobem *Seeking the Truth* (2023), creació per encàrrec del Festival Deltebre Dansa, i la seva última creació, *Erinnerungen an den Widerstand* (2026), peça creada per la companyia de dansa Pfalztheater de Kaiserslautern.

‘Pau Aran en el Regne Fungi’, per Omar Khan

No ho veiem. No ho sentim. Ni tan sols ho sabíem fins que investigacions recents han revelat que sota el bosc, a les entranyes mateixes de la terra, hi ha un teixit organitzat d'arrels, una sèrie de rizomes interconnectats a través dels quals els arbres es comuniquen, es recolzen i ajuden, s'alerten i protegeixen. S'ubica en un estadi sofisticat de l'ecologia i per a molts suposa una nova lliçó que ens dóna la natura, inclòs el ballarí i coreògraf Pau Aran Gimeno (Barcelona, 1981) que, des del seu domini, el de la dansa-teatre expressiva, creu que pot contribuir a una reflexió, fent-nos una invitació agitada, fer callar per un moment tot aquest soroll quotidià i inútil per escoltar el que ens ha de dir un arbre.

Tot i que en un sentit biològic el vocable myco és un prefix d'origen grec que significa fong o bolet, s'utilitza també per anomenar aquestes estructures complexes relacionades amb el Regne Fungi. A aquest regne es refereix Myco, el títol d'aquest solo de dansa d'arbres que xiuxiuejen. “Sota tot el soroll que generem hi ha silenci”, reflexiona el creador català. “Vull reivindicar el silenci del bosc, dels arbres, la seva manera silent de comunicar-se en contraposició al món sorollós i amb presses que ens hem creat, on la gent se salta tots els valors i no escolta. Mirar el bosc, escoltar l'arbre... és cada vegada més necessari i jo crec que la dansa pot obrir un espai de reflexió cap a aquest propòsit. Hi ha molta bellesa i saviesa a la natura, però no li parem atenció perquè anem molt ràpid. Ni tan sols he volgut articular un discurs ecològic, es tracta d'aprofundir en la comprensió que no és que la naturalesa està en el bosc i nosaltres a la ciutat, sinó que som part del mateix, tots som naturalesa. Si deixes la naturalesa créixer es menjaria les ciutats, ho abastaria tot perquè té aquest poder expansiu que és extraordinari i bonic”.

Més que ecològica o alliçonadora, *Myco* és una coreografia humanista, que apel·la a la nostra pròpia naturalesa i al sentit de pertinença indissociable a un tot: aquest món natural cada cop més sepultat per l'asfalt, ple d'humans creixentment ansiosos per la perfecció que ens ofereixen realitats virtuals i alternatives. Però hi ha més saviesa en un arbre que a tot internet, sembla voler dir-nos aquest solo, senzill en les formes i profund en les idees, que apel·la a una sensibilitat que no té correspondència amb cap algorisme.

Calen dosis rellevants de sensibilitat i humanitat per convertir en dansa aquestes idees. Però Pau Aran en té. Això va ser el que potser hi va veure Pina Bausch quan, el 2005, el va convidar a formar part del selecte i eclèctic grup del Tanztheater Wuppertal, la seva companyia alemanya. Allí, sota l'atenta mirada de la cèlebre precursora de la dansa-teatre -que va morir sorprenentment quatre anys després-, va desenvolupar i aprofundir en aquesta noció, avui eix que vertebrava les seves creacions, que la dansa no és només tècnica ni potència física sinó un bon camí per poetitzar i expressar la nostra humanitat. Després de morir la mestra, Pau Aran va iniciar llavors una trajectòria com a coreògraf independent. Res estrany si es té en compte que la metodologia de Bausch implicava que cadascun dels seus intèrprets fossin ballarins/creadors.

Allí, sota l'atenta mirada de la cèlebre precursora de la dansa-teatre -que va morir sorprenentment quatre anys després-, va desenvolupar i aprofundir en aquesta noció, avui eix que vertebrava les seves creacions, que la dansa no és només tècnica ni potència física sinó un bon camí per poetitzar i expressar la nostra humanitat. Després de morir la mestra, Pau Aran va iniciar llavors una trajectòria com a coreògraf independent. Res estrany si es té en compte que la metodologia de Bausch implicava que cadascun dels seus intèrprets fossin ballarins/creadors.

En aquesta nova etapa professional ha creat peces de temàtica molt diversa. A *Lettre d'amour* parlava d'amor, d'agraïment. Més tard a *Un cadavre exquis II* s'aventurava amb les influències del passat, el present i el futur a les nostres vides. Més recentment, gairebé en paral·lel a *Myco*, ha desenvolupat una trilogia LGTBI, en què amb autèntica sensibilitat en una de les tres coreografies ret homenatge als pioners, a senyors majors d'avui que van ser ahir els que van obrir el camí a les llibertats de què avui gaudeixen els homosexuals. Són peces molt diferents, és cert, però el denominador comú de totes resideix en la càrrega d'humanitat implícita en els temes que toquen, que coincideixen amb les preocupacions com a humà que assalten Pau Aran en la seva vida quotidiana. *Myco*, en aquest sentit, no n'és excepció. "Començant per mi, hem de replantejar-nos hàbits i costums. Crec en la necessitat de respectar aquest planeta i penso en la pràctica col·lectiva d'una ecologia social, perquè ni ens adonem però, constantment, en actes quotidians, abusem. Abusem dels recursos que ens ofereix la natura. Abusem del petroli, de l'aigua, de l'aigua."

Omar Khan, director revista SusyQ

PREMSA

MERCÈ ROS

619-49 31 13

mros@mercatflors.cat

www.mercatflors.cat

MERCAT DE LES FLORS
Consorci format per

Barcelona

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració

